

ство. Рано сутринъта тръгнахме отъ Пловдивъ за Родопитъ. Изминаваме едно по едно селата що сѣ край пѣтя; спираме се да гледаме хубавитъ високи, борови гори, прѣсечени съ голѣми пропасти.

Кѣмъ обѣдъ наближихме една хубава борова горичка. Навлизаме навѣтрѣ и уморени сѣдаме край изворчето да си отпочинемъ. Водата му клокочи, бѣрза, бѣга отъ камъче на камъче и татѣкъ негдѣ — надалечъ отъ насъ — весело си шурти. Хапнахме си малко, пийнахме си студена, като ледъ, водица и останахме да си почиваме. Отъ нейдѣ долѣтяваха звуци отъ кавалъ — сигурно нѣкой овчаръ е запладнилъ стадото си — които се разнасяха наоколо, подемаха се отъ доловетъ и отново се разнасятъ отъ ехото изъ балканскитъ усои. Кавалътъ тѣй хубаво свири, тѣй крѣпно извива, сѣкашъ съ думи пѣе. Ту забѣрза, ту забавя, ту извива и се засилва, а слѣдъ това се снишава, тѣй тихо засвирва, сѣкашъ че замира. Долинитъ отгласятъ и наоколо се носятъ изъ въздуха каваловитъ звуци. Ухото слуша занесено, а окото гледа и не може да се нарадва на ония хубави балкански красоти. Ехъ, колко е хубаво това!

Починахме си хубавичко и пакъ тръгнахме по балканскитъ пѣтища. Вечеръта прѣспахме въ едно балканско село и на другия день продължихме пѣтя си за Чепеларе. Едва надвечеръ пристигнахме въ селото. Слънцето клонѣше на западъ да зализа и прибираше послѣднитъ силѣи отъ върховетъ на баиритъ.

Селото Чепеларе се намира на вѣтрѣ въ Родопитъ, далечъ отъ Пловдивската равнина око-